

Președintele
Thomas S. Monson

Pace, liniște

Într-o zi, în urmă cu câțiva ani, după ce am rezolvat anumite probleme la birou, am simțit un impuls puternic de a vizita o văduvă în vârstă la un azil în orașul Salt Lake. Am mers cu mașina direct acolo.

Când am intrat în camera dânzei, nu era nimeni acolo. Am întrebat un îngrijitor unde putea fi și am fost îndrumat spre un salon de relaxare. Acolo, am găsit-o pe această dragă văduvă stând de vorbă cu sora dânzei și o altă prietenă. Am avut o conversație plăcută.

În timp ce vorbeam, un bărbat s-a apropiat de ușa salonului pentru a lua un suc de la automat. Acesta m-a privit și a spus: „Nu-mi vine să cred, tu ești Tom Monson”.

„Da”, am răspuns. „Iar tu pari a fi un membru al familiei Hemingway.”

El a confirmat faptul că era Stephen Hemingway, fiul lui Alfred Eugene Hemingway, care a slujit în calitate de consilier al meu pe vremea când eram episcop, cu mulți ani în urmă, și căruia îi spuneam Gene. Stephen mi-a spus că tatăl său era acolo, în aceeași instituție, și era aproape de moarte. Gene îmi strigase numele și membrii familiei au vrut să mă contacteze dar nu au reușit să găsească numărul meu de telefon.

Imediat m-am scuzat și am mers cu Stephen sus, în salonul fostului meu consilier, unde se aflau adunați, de asemenea, ceilalți copii ai acestuia, soția sa decedase cu câțiva ani în urmă. Membrii familiei au considerat întâlnirea mea cu Stephen, în salonul de jos, ca pe un

răspuns al Tatălui nostru Ceresc la marea lor dorință ca eu să îl văd pe tatăl lor înainte ca acesta să moară și să răspund chemării sale. Eu am simțit același lucru, deoarece dacă Stephen nu ar fi intrat în acel salon în care eu mă aflam exact în acel moment, eu nu aș fi știut că Gene se afla în acea instituție.

Noi i-am dat o binecuvântare. Un spirit de pace ne-a cuprins. Am avut o discuție plăcută, după care am plecat.

În dimineața următoare, într-o conversație telefonică mi s-a dezvăluit faptul că Gene Hemingway a decedat – la doar 20 de minute după ce a primit binecuvântarea de la mine și de la fiul său.

Am rostit în gând o rugăciune de mulțumire Tatălui Ceresc pentru influența sa îndrumătoare, care a determinat vizita mea la azil și m-a condus la dragul meu prieten Alfred Eugene Hemingway.

Îmi place să cred că în gândurile lui Gene Hemingway în acea seară – în timp ce noi am simțit Spiritul, ne-am rugat și am rostit o binecuvântare a preoției – au răsunat cuvintele menționate în imnul „Doamne, furtuna vujește”:

*Mântuitorule, rămâi,
Singur nu mă lăsa,
Lângă țărnul binecuvântat stau
Și voi găsi odihna.*

Încă îmi place acel imn și mărturisesc despre alinarea ce ne-o oferă:

*Nicio furtună sau furie,
Sau demoni sau oameni sau orice ape
Nu pot înghiți vasul Domnului
Stăpânul lumii și al cerului.
Voința ta toți să asculte:
Liniște, liniște.¹*

Trecând prin lacrimi și încercări, prin temeri și necazuri, prin durerea și singurătatea pierderii celor dragi, există siguranța că viața este veșnică. Domnul și Mântuitorul nostru este mărturia vie a faptului că aceste cuvinte sunt adevărate.² Cuvintele Sale din sfânta scriptură sunt suficiente: „Opriți-vă, și să știți că Eu sunt Dumnezeu” (Psalmii 46:10). Depun mărturie despre acest adevăr.

NOTE

1. „Doamne, furtuna vuieste”, *Imnuri*, no. 65 105.
2. Vezi Richard L. Evans, “So Let Us Live to Live Forever,” *New Era*, iulie 1971, p. 18.

SĂ PREDĂM DIN ACEST MESAJ

Acest mesaj îi poate alina pe cei care au pierdut pe cineva drag sau pe cei care trec printr-o încercare. Pe lângă mesajul președintelui Monson, luați în considerare să împărtășiți unul dintre următoarele versete, ținând cont de nevoile celor cărora le predați: Iov 19:25–26; 1 Corinteni 15:19–22; Mosia 24:13–15; Doctrină și legăminte 122:7–9. Dacă sunteți îndrumați, puteți mărturisii despre pacea care va oferit-o Salvatorul în încercările dumneavoastră.

TINERI

Te rog, vindecă-mi inima

Kelsey LeDoux

La împlinirea unui număr de ani de la decesul fratelui meu, am reflectat asupra vieții mele de când a murit el. Mi-am amintit, nu doar durerea foarte mare pe care am simțit-o dar, de asemenea, binecuvântările pe care Dumnezeu mi le-a oferit.

Niciodată nu am înțeles cum pot oamenii să spună că moartea unei persoane dragi ar putea aduce binecuvântări. Nu am putut înțelege cum ar fi fost posibil să simt bucurie și recunoștință față de un lucru care mă durea atât de profund. Cu toate acestea, a existat o noapte care mi-a schimbat perspectiva în întregime.

M-am trezit în mijlocul nopții simțind în inimă cea mai mare apăsare pe care am avut-o vreodată. Mă simțeam sufocată de acea apăsare. Am căzut în genunchi și, printre suspine, m-am rugat Tatălui Ceresc. Toată viața mea am fost învățată despre ispășire și despre puterea lui Isus Hristos de vindecare miraculoasă. Acum, credința mea fost pusă la încercare. Credeam cu adevărat? L-am rugat pe Tatăl meu Ceresc să-mi vindece inima. Durerea era prea mare pentru mine pentru a-i face față singură.

Apoi, un sentiment de pace, alinare și dragoste mi-a cuprins tot trupul. M-am simțit de parcă Dumnezeu mă cuprinsese în brațe și mă proteja de durerea intensă pe care o simțeam. Încă îmi mai era dor de fratele meu, dar am fost în stare să privesc acest lucru dintr-o altă perspectivă. Am avut atâtea lucruri de învățat din această experiență.

Știu că putem avea dragostea și pacea Domnului. Trebuie doar să le primim.

COPII

Alegeți să fiți liniștiți

Președintele Monson a spus că, atunci când suntem liniștiți și pioși, putem simți pace și dobândi o mărturie mai puternică cu privire la Tatăl Ceresc. Și Duhul Sfânt ne poate îndruma mai bine către modurile în care îi putem ajuta pe alții.

Notați sau discutați cu părinții un mod în care puteți fi liniștit. Apoi, faceți-vă timp săptămâna aceasta pentru a încerca acest lucru. După ce faceți acest lucru, puteți scrie în jurnal despre sentimentele și îndemnurile pe care le-ați avut.

Credință, Familie, Alinare

Activare

Studiați, rugându-vă, acest material și, în funcție de fiecare situație, discutați-l împreună cu surorile pe care le vizitați. Folosiți întrebările pentru a vă ajuta să le întăriți pe surori și pentru a face ca Societatea de Alinare să devină o parte activă a vieții dumneavoastră. Pentru mai multe informații, accesați reliefsociety.lds.org.

Profetul nostru, președintele Thomas S. Monson, ne-a încurajat să „întindem mâna pentru a-i salva pe aceia care au nevoie de ajutorul nostru și să-i îndrumăm spre o cale mai dreaptă și mai bună... Este lucrarea Domnului și când suntem reprezentanții Domnului... noi avem dreptul la ajutorul Domnului.”¹

Cu mulți ani în urmă LaVene Call și colega ei, învățătoare vizitatoare, au vizitat o soră mai puțin activă. Ele au bătut la ușă și au găsit o tânără mamă în halatul de baie. Părea a fi bolnavă, dar curând au înțeles că problema ei era alcoolul. Învățătoarele vizitatoare au luat loc și au vorbit cu tânără mamă cu probleme.

După ce au plecat, ele au spus: „Ea este un copil a lui Dumnezeu. Avem responsabilitatea să o ajutăm”. Așadar, ele au vizitat-o adesea. De fiecare dată, au putut vedea și simți o schimbare în bine. Ele i-au cerut acestei surori să participe la adunările Societății de Alinare. Deși nu s-a arătat entuziasmată de idee, în cele din urmă ea a participat cu regularitate. După ce au fost încurajați, ea, soțul său și fiica sa au mers la

Biserică. Soțul a simțit Duhul Sfânt. El a spus: „Voi face ceea ce va propune episcopul”. În prezent, ei sunt activi în Biserică și au fost pecetluiți în templu.²

Din scripturi

3 Nefi 18:32; Doctrină și legă-minte 84:106; 138:56

Din istoria noastră

Faptul de a-i ajuta pe aceia care s-au pierdut să se întoarcă la Evanghelia lui Isus Hristos a fost întotdeauna un aspect al calității de sfântă a zilelor din urmă și de membră a Societății de Alinare. Președintele Brigham Young (1801–1877) a spus: „Să avem compasiune unii față de ceilalți... iar cei care văd să îndrume pe orbi până ce aceștia pot vedea calea”.³

Eliza R. Snow, a doua președintă generală a Societății de Alinare, a confirmat cu recunoștință eforturile surorilor din Ogden, Utah, SUA, de a se întări una pe cealaltă. „Sunt foarte conștientă de faptul că, [în ceea ce privește slujirea] multe lucruri sunt donate, lucruri care nu sunt vreodată consemnate în cărți”,

a spus dânsa. Dar, recunoscând faptul că o înregistrare cerească este păstrată cu privire la lucrarea surorilor în timp ce acestea întind brațele către cei care s-au îndepărtat, dânsa a spus: „Președintele Joseph Smith a spus că această societate a fost organizată cu scopul de a salva suflete... Există o altă carte păstrată cu privire la credința voastră, bunătatea voastră, faptele și vorbele voastre bune... Nimic nu se pierde”.⁴

NOTE

1. Thomas S. Monson, „Chemarea sacră de a sluji” *Liahona*, mai 2005, p. 55, 56.
2. Scrisoare către Președinția Generală a Societății de Alinare din partea fiicei LaVenei Call.
3. Brigham Young, în *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 107.
4. Eliza R. Snow, în *Daughters in My Kingdom*, p. 83.

Ce pot face eu?

1. Sunt eu destul de încrezătoare când cer surorilor mai puțin active să participe alături de mine la întâlnirea Societății de Alinare?
2. Se simt surorile pe care le vizitez confortabil să îmi adreseze întrebări despre Evanghelie?